

„Dej nám více víry.“

Hošťálková 31. 1. 2016

Písně: 178, 434, 189, 631, 686

Čtení z Písma: ev. Lukáše 17, 3 - 10; Žalm 19, 1. 8 - 15

Text kázání: ev. Lukáše 17, 5 - 6

Milí bratři a sestry,

*chceme dnes společně přemýšlet nad prosbou apoštolů: „**Pane, dej nám více víry!**“, podle Kralické Bible: „**Přispoř nám víry!**“; a co to znamená „mít víru velikosti hořčičného zrnka“, ke které Pán Ježíš apoštoly odkazuje.*

*Musíme přiznat, že prosbu, kterou tenkrát vypověděli apoštolé - „**Pane, dej nám více víry!**“, je dnes slyšet málo a málo rezonuje také v našem nitru. Když se na Pána Boha obrácíme se svými prosbami my, pak se to v převážné většině týká něčeho jiného než právě naší víry. Prosíme za zdraví, za ochranu před nebezpečím a neštěstím, myslíme na uskutečnění svých plánů, přání, tužeb, prosíme za chléb i dobrou radu, když stojíme před nějakým rozhodnutím nebo v nejistotách do kterých jsme se dostali; ale prosit za víru na to zapomínáme. Možná se nám zdá, že víru jakž takž máme a že jsou v našem životě důležitější a naléhavější věci než je zrovna víra. Vždyť už jenom ta skutečnost, že se k Pánu Bohu obrácíme s prosbou, je projevem víry a důvěry v něho.*

A přece nemusí to být tak docela pravda. Apoštolé měli k Ježíši Kristu mnohem blíž než my - byli mu neustále nablízku, byli očitými svědky jeho mocných činů, na vlastní uši slyšeli všecko, co říkal - a přece nepokládali za zbytečné prosit jej za to, aby jim přidal víry, aby jejich víra byla mnohem větší. Dávali tím zároveň najevo, že s jejich vírou to nebylo nijak slavné, že jejich víra je často unavená, upadá, vytrácí se, že vůbec nestačí na to, aby na cestě, na kterou je Kristus povolal, obstáli tak, jak to po nich žádal jejich Mistr. Cítili svou duchovní mdlobu a slabost, a toužili po tom, aby je On sám ve víře upevnil, podepřel, naplnil svou silou.

*Co je vlastně k této prosbě přimělo? Zdá se, že to byl právě Ježíšův výklad o tom, že je potřebné stále odpouštět. „**A kdyby proti tobě tvůj bratr zhřešil sedmkrát za den a sedmkrát by k tobě přišel s prosbou: ‘Je mi to líto’, odpusť mu.**“ Patrně na toto Ježíšovo slovo apoštolé reagojí svým vyznáním, že se jim k naplnění tohoto požadavku nedostává víry, že po nich Ježíš chce nemožné. Kdyby měli být něčeho podobného schopni, pak nutně potřebují „**více víry**“.*

Za jejich prosbou stálo správné rozpoznání - pro Krista i své bližní dokáže člověk udělat jenom to, k čemu dorostla a na co stačí jeho víra. Velká víra dává člověku sílu, odvalu, dělá jej obětavým, dělá s ním i skrze něj pravé divy. Nedověra nedovede nic pořádného vykonat, vede člověka jen k neschopnosti.

Vzpomínám na jedno setkání v církvi (myslím při konventu), kde se dlouze diskutovalo a různě uvažovalo o hospodářských záležitostech církve. Hlavní tón všech připomínek vyzníval asi v tom smyslu, že dnes musí lidé počítat s každou korunou, že mají spoustu všelijakých jiných povinností, a že je těžké po nich chtít, aby zvyšovali svou obětavost. Vstal tam ale jeden bratr a řekl: „Obětavost v církvi není jen výsledkem toho, jak je kdo chudý nebo bohatý. Vzpomeňte na chudou ženu z evangelia, která dala jen drobný peníz, a přece dala nejvíc, protože dala všechno, co měla. Kolik je v nás víry a lásky, tolik je také obětavosti. Problémem nejsou peníze, ale víra a láska jednotlivých bratrů a sester.“ Myslím, že nějak tak to bude, ale určitě to neplatí jenom v tomto ohledu, ale ve všech oblastech duchovního života každého.

Když se setkávám s různými lidmi, kteří nějak patří k našemu sboru a v rozhovoru je opět zvuk do našeho společenství víry, někteří mi poví, že už si odvykli a že věřit přece mohou i doma; někteří ale řeknou, že zas přijdou, ale zároveň hned dodají: „Také bych rád chodil, ale mám strašně málo času. Člověk je zapřažený i v neděli a mnohdy jsem tak unavený, že se mi nikam nechce“. Víím, že na této obhajobě něco je a rozumím těmto lidem. Přece si ale myslím, že i nedělní setkání u Božího Slova není především otázkou času, ale opět otázkou víry. Opravdová a toužící víra si čas vždy najde nebo udělá.

Podobně tomu je i v situaci, kdy jsme, pro svou víru v Krista, vystaveni nějakým nesnázím nebo odmítnutím. Možná, že to platilo spíše v té minulé době a dnes jsou lidé vůči tomu spíše lhostejní. Ale i dnes můžeme zaslechnout necitlivou poznámku nebo zakusit odmítnutí (když třeba jdeme někomu zanešt sborový dopis), a kdo ví, co přinese budoucnost. Skutečná víra se ale ničeho takového neobává, dovede pokojně stát na svém poznání. Kde je ale víry málo, tam je také málo statečnosti, pevnosti, věrnosti, rozhodnosti, málo opravdového křesťanského života. I my dnes potřebujeme po příkladu apoštolů naléhavě v modlitbě volat: „**Pane, dej nám více víry!**“.

Velmi důležité ale také je, jak na tuto lidskou žádost po větší víře Pán Ježíš odpovídá: „**Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko, řekli byste této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře', a poslechla by vás**“. Na jiném místě řekl toto slovo dokonce o hoře, že naše víra jako hořčičné zrnko by mohla přikázat hoře „**zdvihni se a vrhni se do moře**“ (Mt 21,21) a stalo by se. Jakoby nám chtěl těmito slovy Pán Ježíš povědět: „Milí lidé, často si myslíte, že máte aspoň malou víru a že to je dostatečné, ale tato vaše malá víra nemusí být ve skutečnosti vůbec žádnou vírou. Kdyby ve vás bylo opravdové víry jen za mák, děly by se při vás neuvěřitelné věci“. Pán Ježíš si „nebere žádné servítky“, obviňuje své nejbližší z nevěry, která spočívá v tom, že třebaže užíváme slov víry, sami ale nevěříme tomu, co říkáme. Modlíme se k Pánu Bohu, ale už napřed známe jeho odpověď. Nic od svých modliteb, ani svého Pána neočekáváme. Věříme sobě, svému úsudku a odhadu, svým schopnostem a výpočtům, ale náš vztah vůči Bohu je často plný nevěry a nedůvěry. Pán Ježíš nás svým slovem nechce obrátit o naše zbožné postoje, srazit nás k zemi, dát nám najevo, že vůbec nevíme o čem víra je, ale přeje si a

volá nás k tomu, abychom svou vlastní víru nově prověřili a prozkoumali. Co pro mne má víra znamená - je víc vírou nebo nevěrou? Je mi jistotou, silou, pomocí, radostí v každém mém všedním dni? Prostupuje vším mým přemýšlením, vychází z ní všechno mé jednání?

Ježíšova zvláštní odpověď apoštolům je ale také názorným příkladem toho, co to vlastně víra je. Jistě to nemyslel doslova, když jim řekl, že kdyby měli i tak malou víru jako zrnko hořčice, že by mohli klidně přikázat moruši a ona by se přesadila do moře. Co by z toho měli? Snad by tím mohli bavit ostatní lidi a hrát si před nimi na divotvorce. Ale o to Pánu Ježíši vůbec nešlo. On úmyslně zvolil neuvěřitelnost a nemožnost podobného činu, aby tím podtrhl to, že víra vždycky překračuje to, co se nám lidem zdá být přirozené a možné. Boží možnosti nikdy nekončí tam, kde končí naše lidské možnosti; a Boží pomoc nesahá jenom tak daleko, jak jsme my ochotni připustit na základě našeho povědomí o tom, co je přirozené a pravdě-podobné.

Víra ve své pravé podstatě je vždycky očekáváním na to, co se nám lidem zdá být nemožné, nepřirozené, lidskými schopnostmi nedosažitelné. O věci možné se člověk může snažit, usilovat o ně, hodně se do toho úsilí vložit, a mnozí pak mají za to, že se v tomto bez víry obejdou. Ale - podle epištoly Židům (11,1) - „**víra je podstata věcí, v něž doufáme a důkaz skutečností, jež nevidíme**“, podle Ekumenického překladu „**věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme a být si jist tím, co nevidíme**“. Jestliže věříme v to, co můžeme sami dokázat a jestliže očekáváme něco pravděpodobného, to vlastně ještě pravou vírou není, protože víra je očekáváním na něco, co je po lidsku nemožné, nezajištěné, nevypočitatelné, nepravděpodobné. K víře se člověk nedostane cestou nějakých logických úvah. Víra je skutečným darem a divem, která dělá divy především s tím, kdo takto věří.

Tam pak opravdu dochází k tomu, že taková víra „topí v moři“ hory nejrůznějšího trápení a neštěstí, hory překážek i odporu a odmítnutí pro Krista. Právě taková víra nás vybavuje silou i před všelijak mohutnými „stromy“ v tomto světě a o každém takovém „stromu“ ví nejenom to, že „neroste do nebe“, ale dovede dohlédnout i k jeho koncům. - Dovede prostě nade vším vítězit. Pak také dobře porozumíme tomu, proč může apoštol Jan povědět (1.J 5,4): „**To je to vítězství, které přemáhá svět - naše víra**“. A stačí k tomu jen zrnko víry, ale víry skutečné, opravdové, upřímné, víry, která takto věřícího člověka staví nade všecko, co je pouze z lidí nebo pouze z tohoto světa.

Prosme i my našeho Pána ve svých modlitbách právě za takovou víru: „**Pane, dej nám více víry!**“. V „Poznámkách“ bratří kralických k tomuto textu čteme: „Napomenutí Páně učedníkům učiněné... Všelikých darů, a zvláště víry od něho sobě žádati, kteroužto víru Pán vychvaluje tím, že ona skrze všechny nesnadnosti proniká.“

Amen.